

Tạo sao phải dùng bạo lực lật đổ chế độ độc tài ở Việt Nam

Võ Thái Hà/ Hưởng Dương

2011 Hiệu đính 2023

Lịch sử những cuộc đấu tranh chống độc tài cho thấy rằng không thể dùng những phương pháp ôn hòa mà đi đến được thắng lợi. Trong bất cứ một cuộc cách mạng nào, luôn luôn phải có bạo động, phải có đổ máu, phải có hy sinh. Có đổ máu, có hy sinh nhưng bạo lực không đến nơi đến chốn, không đủ cường độ để chống bạo lực đối phương thì vẫn thất bại. Hình ảnh cuộc nổi dậy của thanh niên sinh viên Trung Hoa ở Thiên An Môn năm 1989 là thí dụ điển hình. Cuộc nổi dậy chống nhà độc tài Khadafi ở Lybia là một bài học đau đớn hơn nữa. Những kẻ nổi dậy không có đủ vũ khí súng đạn – chưa kể là không được tổ chức đảng hoàng – nên dù có dùng đến bạo lực nhưng cuộc đấu tranh vẫn dai dẳng, vẫn chưa đưa tới thắng lợi.

Có người hỏi tại sao lại nghĩ tới chuyện lật đổ chính thể Cộng sản ở Việt Nam? Câu trả lời đơn giản là vì nếu không lật đổ thì chế độ độc tài tàn bạo này sẽ vẫn cứ tồn tại cha truyền con nối, dân tộc Việt nam sẽ tiếp tục bị hoạn nạn, nguy cơ bị xâm lăng sẽ vẫn còn đó. Nhìn lại quá khứ và hiện tại, chúng ta không thấy có lý do gì để mong muốn chế độ cộng sản độc tài tiếp tục kéo dài ở Việt Nam. Độc tài sáng suốt như ở Đại Hàn dưới tướng Park Chung Hi hay Tân Gia Ba dưới thời cầm quyền của Lý Quang Diệu thì ai không muốn? Nhưng Việt Nam không may mắn có được một chế độ độc tài sáng suốt như hai nước này.

1. Chế độ Cộng sản độc tài Việt Nam đã dùng bạo lực để cướp chính quyền kể từ những năm kháng chiến chống Pháp, phong trào Việt Minh đã thủ tiêu một cách dã man những thành phần quốc gia yêu nước không cùng đường lối Mác xít. Bọn Cộng Sản đã dùng bạo lực để dành quyền làm chủ đất nước, chúng dựa vào các nước Cộng Sản đàn anh để chống Pháp với chiêu bài chống thực dân, chiêu bài giải phóng quê hương chỉ để lừa bịp người dân và lợi dụng lòng yêu nước của toàn thể dân chúng trong cao trào chống ngoại xâm. Năm 1954, Cộng sản Việt Nam bị áp lực của Trung Cộng phải ký Hiệp Định Geneva chia cắt đất nước. Sau đó chúng có tham vọng nuốt nốt miền Nam, đưa quân vào khùng bố cắt cổ mổ bụng người dân buộc họ phải theo chúng. Việt Cộng dùng bạo lực để trả thù những người chống lại hay không theo chúng, tiêu biểu nhất là những cuộc khùng bố đặt mìn và hơn cả là cuộc tàn sát vào ngày Tết Mậu Thân 1968 ở Huế. Cộng Sản trong mọi trường hợp lấy máu để biểu tượng lòng thù hận, lấy vũ khí súng đạn bom mìn để biểu tượng bạo lực nhằm khống chế người dân. Bằng bạo lực chúng hạch hỏi điều tra dọa nạt hành hạ tra tấn và giết chết một cách dã man

hàng trăm ngàn người dân vô tội mà chúng coi như là kẻ thù, chúng nuôi hận thù và khống chế những ai chúng không tin tưởng và sẵn sàng thủ tiêu họ như trong trường hợp hàng mấy trăm ngàn quân cán chính VNCH đã bị chúng đưa đi đầy ải sau ngày chúng cướp được chính quyền ở Miền Nam để họ chết dần chết mòn trong những nhà tù mà chúng gọi là những “trại cải tạo.”

2. Chế độ Cộng sản Độc tài không danh chính ngôn thuận vì không bao giờ do dân bầu lên và chưa bao giờ được dân ủng hộ. Vì bị cưỡng chế mà người dân đã phải theo Việt Minh vì bị lừa và đã phóng lao thì phải theo lao, nếu không theo thì sẽ bị thủ tiêu. Những trí thức văn nghệ sĩ thương gia lỡ ủng hộ phong trào Việt Minh rồi đành phải câm miệng nhịn nhục và tiếp tục ra vẻ ủng hộ mặc dù bên trong thì họ đã biết sự thật và chán ghét Việt Minh.

Năm 1954, hai triệu người đã bỏ nơi chôn nhau cắt rốn di cư vào miền Nam vì biết rõ bộ mặt thật của Cộng sản. Những người nhe dạ ở lại đã bị tịch thu tài sản, đem ra đấu tố (cải cách ruộng đất) hay bị đầy ải cho đi cải tạo (Trăm Hoa Đua Nở - Nhân văn Giai Phẩm). Sau khi đã đóng vĩ tuyến 17 vẫn còn những người liều chết bỏ trốn đi vào miền Nam bằng thuyền bè. Trong suốt thời gian có chiến tranh giữa hai miền đã có hàng ngàn binh lính Cộng Sản trở về với chính nghĩa quốc gia qua chiến sách chiêu hồi của Việt Nam Cộng Hòa. Nhiều tù binh Cộng Sản đã từ chối không chịu trở về miền Bắc trong cuộc trao đổi tù binh năm 1973 nhưng vì qui định của hiệp định ký kết tại Paris họ đã miễn cưỡng phải trở về Bắc. Họ cũng như những kẻ về hồi chánh đã quá biết bộ mặt thật của chính thể độc tài ở Miền Bắc và yêu chuộng chế độ tự do nhân bản của Miền Nam.

Ngày 30 tháng Tư năm 1975 toàn dân Miền Nam đã đau đớn chịu mất nước, những người không may mắn nhanh chân chạy thoát đã phải đi tù, nhiều người trên chục năm trời, một số không nhỏ (hàng chục ngàn) đã bị hành hạ hay bỏ chết đói chết bệnh hay bị hãm hại trong trại giam. Hơn một triệu người đã liều mạng bỏ trốn ra nước ngoài, kẻ trên những con thuyền lênh đênh trên biển Nam Hải, kẻ thì băng đường rừng đi vượt biên giới để tìm tự do. Bao nhiêu người đã chết tức tưởi trong cuộc ra đi tìm cái sống này, con số chính xác không có, chỉ có sự ước định là vào khoảng trên 400,000 người. Chưa bao giờ Miền Nam chấp nhận Cộng Sản. Bằng bạo lực một chính thể độc tài bất nhân ác đức đã được áp đặt lên đầu những người dân miền Nam. Trước đó quân Cộng sản đi đến đâu là người dân kinh hãi bỏ nhau đi trốn tránh, lòng người dân Miền Nam chưa bao giờ chấp nhận Cộng sản.

3. Và cho đến nay 48 năm sau bị Miền Nam bị cưỡng chiếm, nhân dân vẫn chưa chấp nhận chế độ Cộng Sản và chưa bao giờ ủng hộ chính thể độc tài hiện thời. Lòng dân chán ghét chế độ đến cực điểm nhưng vì Cộng sản kiểm soát người dân bằng bạo lực nên không ai dám tỏ thái độ, không ai dám lên tiếng đã đảo, chỉ vì họ sợ bị đi tù, bị hành hạ, bị tra khảo, và thủ tiêu. Đọc bài tựa đề “Một vệt máu đắng miệng, một giọt lệ phẫn nộ trong mắt” mới được công bố đây của André Menras, một người Pháp trước kia đã phải đi tù dưới thời VNCH vì đã ủng hộ Việt Cộng, người ta càng ý thức việc chế độ Cộng sản độc tài hiện nay vẫn đang sử dụng bạo lực để kiểm soát và kiềm chế người dân một cách tàn bạo:

Hôm nay, ngày 18-7, lại rất đau đớn và đầy phần nộ! Tôi đã xem những bức ảnh – không cắt dán lắp ghép – của những công an quần áo màu lục hay màu lam, đội mũ, đi ủng, hay những công an mặc thường phục; họ xô đẩy, lôi kéo, đấm đá; họ đá cả vào mặt một thanh niên đã ngã xuống.

..... Tôi hổ thẹn cho các ông. Tôi hổ thẹn về lòng thù hận của các ông khi hành hạ những công dân lương thiện, ôn hoà và can đảm; về sự hèn nhát của các ông trước bọn cướp trung quốc.

..... Bằng những hành động trấn áp ngày càng bạo liệt, một số lãnh đạo của chế độ hiện đang ... gây ra cùng một loại dị ứng trong dân chúng trước đám công an, chìm hay nổi, tràn ngập, ngày càng hung hãn. Họ tạo ra điều kiện cho sự sụp đổ từ bên trong rất có hại cho Việt Nam, bởi vì phong trào yêu nước, ôn hoà và dân chủ, đã hiển lộ giữa ban ngày, sẽ không dừng lại.

..... Quả là đến lúc dừng lại cúi đầu, để mở mắt nhìn và để dòng tai nghe: con đường đàn áp là bế tắc. Hỡi quý ông mang cúi đầu, cái vị máu trong miệng đó, và cái nỗi thịnh nộ đó, mà mỗi ngày các phản ứng hèn hạ của quý ông mỗi làm cho thêm người cùng nếm trải, đang đưa quý ông, và gia đình, và cả đất nước này đến thảm họa.

Suốt hơn 93 năm vẫn một đảng độc tài sắt máu, vẫn một quốc hội bù nhìn, một đảng dân chủ cuội, người dân phải đi bầu để khỏi bị trừ dập và đi bầu thì vẫn chỉ bầu cho những kẻ do Đảng chỉ định. Nhà nước nói người dân làm chủ đất nước nhưng kỳ thật đất nước nằm trong tay một số đảng viên côn đồ gộc nằm trong cái gọi là Bộ Chính Trị hay Trung Ương Đảng gì đó. Quyền lực chính trị được chia chác giữa một số người vì nó gắn liền với quyền lợi vật chất tiền bạc, những đảng viên

gộc cũng là những tư bản đỏ, tải sản lên tới bạc tỷ, lòng tham vô đáy kéo theo nhu cầu phải bảo vệ quyền lực và lòng dã thú, họ sẵn sàng dùng bạo lực để duy trì vị thế của họ. Vì thế bọn Cộng sản luôn luôn phải nuôi dưỡng một hệ thống công an mật vụ để bảo vệ cho chúng và chúng sẵn sàng áp dụng những mưu mô quỷ quyệt nhất, những biện pháp tàn bạo vô nhân đạo nhất để duy trì chế độ Việt gian.

4. 48 năm sau khi đất nước được “thống nhất”, xã hội băng hoại, thối nát tham nhũng lan tràn từ trên xuống dưới, chính quyền bất tài bất lực không có khả năng phát triển đất nước, cứ trông cậy vào những nhà đầu tư ngoại quốc, những tên tư bản thực dân lỏi ở ngay trong vùng Đông Nam Á, đổ tiền vào lợi dụng nhân công rẻ rúng ở địa phương để trục lợi. Nhà nước không có chính sách bảo vệ quyền lợi quốc gia như bảo vệ tài nguyên nhiên liệu, bảo vệ sức lao động của người dân, cứ mặc nhiên để cho bọn ngoại quốc hút máu hút mủ đất nước và nhân dân ta. Lý do đơn giản là vì chỉ bằng cách để cho bọn chúng vào đầu tư thì những tên đầu sỏ trong Đảng và Nhà Nước mới chấm mút được, tiền đầu tư trực tiếp ngoại quốc (FDI – foreign direct investment) hàng mấy chục tỷ một năm có lợi cho người dân thì ít mà lợi cho bọn đầu nậu Cộng Sản và ngoại quốc thì nhiều.

Tình trạng kinh tế tài chánh luôn luôn khủng hoảng, cán cân chi thu và cán cân xuất nhập cảng luôn luôn mất cân bằng, tiền vay nợ các ngân hàng thế giới lên tới con số nhà nước không còn thanh toán nổi, ngoại tệ luôn luôn khan hiếm, lạm phát gia tăng, đồng tiền sụt giá liên tục làm cho đời sống người dân ngày càng khốn đốn, nhưng nhà nước đâu cần biết, miễn sao tiền tiếp tục vào trong túi những tên “tư bản đỏ” còn nhân dân thì sống chết mặc bay. Nhà nước cũng

không chú trọng đến tương lai, không có kế hoạch đào tạo những lớp người có khả năng khoa học kỹ thuật chuyên môn cần thiết để phát triển đất nước. Việt Nam cần bao nhiêu chục năm nữa mới bắt được đà những nước xung quanh, đó là nỗi ưu tư của ai khác chứ những nhà lãnh đạo Cộng Sản không cần biết. Câu nói về dân tộc Việt Nam của một nhà báo Pháp - hình như là Jean Larteguy? – tuyên bố cách đây đã cả bốn năm chục năm sao bây giờ vẫn thấy thấm thía: “Một dân tộc sư tử mà lại bị những con lừa lãnh đạo (un peuple de lions conduit par des ânes)”

Hai giai cấp “đi tiên phong” trong cuộc “Cách Mạng Vô Sản” là công nhân và nông dân bị lừa bịp nặng nhất: Nông dân bị chính phủ lấy đất để bán cho ngoại quốc làm sân golf hay xây dựng những nhà máy hay cơ sở thương mại, thậm chí còn bị những chính quyền địa phương thối nát ăn cướp đất làm của riêng. Công nhân thì được gửi đi “bán sức lao động” khắp thế giới – hàng triệu thanh niên hiện đang đi làm dịch vụ nô lệ ở ngoại quốc. Ngay tại nước nhà công nhân bị các chủ xưởng hằng bóc lột sức lao động, thường xuyên đình công. Nhà nước không hề bảo vệ người công nhân với lý do đơn giản là những tay tổ trong chính quyền đã ăn chia với những tên tư bản thực dân ngoại quốc rồi. Những kẻ bị bóc lột thậm tệ đó, giai cấp công nông, sẽ là mũi dùi đi đầu trong cuộc đứng lên lật đổ chế độ Cộng Sản. Họ “không có gì để mất ngoài những xiềng xích đang chới buộc họ” (chính lời của Marx).

5. Để bảo đảm việc giữ vững chế độ độc tài thối nát này, bọn lãnh đạo Cộng Sản Việt Nam sẵn sàng phản quốc phản dân tộc. Chúng dựa vào hơi hám bọn đàn anh Trung Cộng của chúng để củng cố chế độ bất lương do chúng thiết lập. Chúng thà

bán nước chứ không để mất những quyền lợi béo bở mà chúng đang được hưởng. Sau những vụ cắt đất cắt biển dâng cho quan thầy của chúng, chúng câm miệng không dám ho he trước vụ xâm lăng lãnh hải của ta, giết chết đồng bào ta - những ngư phủ bị bọn Tàu phù bắt, hành hạ, và ám hại - và quan trọng hơn nữa là vụ Trung Cộng xâm chiếm hai đảo Trường Sa và Hoàng Sa, nơi có những mỏ dầu hỏa, nguồn tài nguyên quý giá của đất nước ta. Bọn Cộng Sản Việt Nam giở thói côn đồ đối với những thanh niên Việt yêu nước đứng lên sôi sục biểu tình chống lại Trung Cộng, dùng bạo lực đánh đập chửi bới người dân làm cho những kẻ trước đây ủng hộ chúng trong cuộc xâm chiếm Miền Nam, nay cũng phải phản uất. André Menras trong bài được nói đến trên đây đã viết:

Bằng những hành động trấn áp ngày càng bạo liệt, một số lãnh đạo của chế độ hiện đang chui vào cùng một rọ với bọn du thủ du thực vô tổ quốc của chế độ cũ. Họ gây ra cùng một loại dị ứng trong dân chúng trước đám công an, chìm hay nổi, tràn ngập, ngày càng hung hãn. Họ tạo ra điều kiện cho sự sụp đổ từ bên trong rất có hại cho Việt Nam, bởi vì phong trào yêu nước, ôn hoà và dân chủ, đã hiển lộ giữa ban ngày, sẽ không dừng lại.

Trước làn sóng đang dâng lên, hợp pháp, lành mạnh và cứu rỗi, sự đàn áp sẽ lên đến những mức nào trong cái bản thủ, sự hãi sợ, và sự ngu xuẩn? Có phải người ta sẽ mở lại các trại tập trung? Có phải người ta sẽ xử dụng xe tăng theo kiểu Thiên An Môn? Có phải người ta sẽ bắn vào quần chúng? Tra tấn? Thủ tiêu? Liệu có ai ngây thơ đến độ tin rằng nhân dân Việt Nam cũng giống như nhân dân Trung Quốc, và sẽ cúi đầu trước roi vọt? Bởi vì phong trào đã âm ỉ từ lâu như thế, và đã tiến lên như thế, sẽ không dừng lại. Đó không phải là một phong trào bột

phát lửa rơm của sinh viên: nó đã tụ hợp được trên những điểm mấu chốt những trí thức có tiếng tăm, có quá khứ ái quốc đầy uy tín, được kính trọng và được lắng nghe, những quân nhân mà sự vinh quang phục vụ tổ quốc cũng như sự liêm khiết không ai có thể nghi ngờ. Nó bắt rễ rất sâu trong quá khứ yêu nước và trong văn hoá đại chúng.

Quả là đến lúc dừng lại cúi đầu, để mở mắt nhìn và để dòng tai nghe: con đường đàn áp là bế tắc. Hỡi quý ông mang cúi đầu, cái vị máu trong miệng đó, và cái nỗi thịnh nộ đó, mà mỗi ngày các phản ứng hèn hạ của quý ông mỗi làm cho thêm người cùng nếm trái, đang đưa quý ông, và gia đình, và cả đất nước này đến thảm hoạ.

Kết Luận:

Chế độ Cộng Sản độc tài hiện tại là một chế độ bất lực, thối nát, phản dân hại nước, đi ngược lại với cao trào dân chủ trên toàn thế giới. Những kẻ lãnh đạo trong cái đảng “mafia” ở Hà Nội là những kẻ vô học, vô lương tâm, hám của, ham ăn chơi, ham sắc, chỉ biết nghĩ tới quyền lợi riêng tư, không màng gì đến đất nước, đến dân tộc, chúng coi thường những quyền lợi chân chính của dân ta. Đất nước bị xâm chiếm, chúng cũng làm ngơ, người dân khốn khổ không đủ cơm ăn áo mặc, chúng cũng bỏ mặc.

Để duy trì cái chế độ mang vàng bạc châu báu đến cho chúng, để giữ vững quyền lực bất chính cha truyền con nối trong tay một thiểu số những kẻ bất lương, chúng bỏ hàng tỷ ra để nuôi dưỡng một bộ máy kìm kẹp bịt miệng bịt mắt người dân bao gồm hàng triệu bọn côn đồ mật vụ và công an, sẵn sàng tuân lệnh

chúng, dùng bạo lực để khủng bố đe dọa, trừng phạt, bắt bớ bỏ tù, đánh đập tra khảo và thủ tiêu những ai đứng lên tố cáo chúng với thế giới, đòi quyền sống, đòi công bình, đòi dân chủ tự do... Chúng sẵn sàng dùng súng đạn xe tăng đàn áp, khủng bố những ai dám xuống đường chống lại chúng, sẵn sàng bắt chước quan thầy Trung Quốc của chúng tạo ra một “thiên an môn”, tàn sát người dân.

Chỉ những kẻ mơ tưởng hay ngu dại mới nghĩ rằng chúng từ từ sẽ thay đổi, sẽ thực hiện dân chủ, sẽ thương nước thương dân, v...v... Đối với những kẻ đã mất lương tri như bọn cộng sản độc tài, những kẻ không bao giờ hiểu lẽ phải, không bao giờ biết công bình bác ái, thì tranh đấu ôn hòa cũng không thể đi đến đâu. Thanh niên sinh viên vừa xuống đường bày tỏ lòng yêu nước là đã bị chúng dùng bạo lực trấn áp một cách công khai. André Menras, một tay trước đây là “đồng chí” với bọn Việt Cộng, nay đã sáng mắt nhưng vẫn còn ngây thơ tự hỏi:

Trước làn sóng đang dâng lên, hợp pháp, lành mạnh và cứu rỗi, sự đàn áp sẽ lên đến những mức nào trong cái bản thù, sự hãi sợ, và sự ngu xuẩn? Có phải người ta sẽ mở lại các trại tập trung? Có phải người ta sẽ xử dụng xe tăng theo kiểu Thiên An Môn? Có phải người ta sẽ bắn vào quần chúng? Tra tấn? Thủ tiêu?

Bọn Cộng Sản có khi nào từ bỏ đàn áp người dân, có khi nào chúng không sợ hãi người dân nổi dậy? Chúng có khi nào đóng cửa những trại tập trung? Sao chúng lại không dùng xe tăng để trấn áp những người đứng lên chống lại chúng? Bằng chính sách ngu dân, bằng những phong trào đầu độc tư tưởng, những phương pháp tẩy não, tuyên truyền, bằng những lời dối trá bịp bợm, chúng muốn ru ngủ dân ta, muốn dân ta trở thành là những con cừu, chỉ biết ngoan ngoãn tuân lệnh,

nghe theo những gì chúng nói, muốn dân ta trở thành những con vật chúng dễ sai khiến, hay những người máy chúng dễ điều khiển. Nếu dân ta không nghe, không tuân lệnh, chúng ra tay ngay, chúng sẽ dùng bạo lực để trấn áp chúng ta.

Như vậy đối với bọn Cộng Sản độc tài, không thể có sự đấu tranh ôn hòa, không thể có một thỏa hiệp, vì một lý do đơn giản là chúng ngoan cố không bao giờ chấp nhận ai đấu tranh chống lại chúng, không bao giờ chấp nhận thỏa hiệp. Như vậy chỉ có thể một cuộc đấu tranh bằng bạo lực mới có thể chống lại sự tàn bạo của chúng, mới có thể lật đổ chế độ độc tài hiện hành. Không thể nào không có đổ máu mà cuộc nổi dậy có thể thành công. Chỉ có bạo lực mới chống lại được bạo lực. Một sự éo le khác là ngày nào Việt Cộng còn thì quan thầy Trung Cộng của chúng vẫn còn là mối đe dọa cho dân tộc, đất nước ta. Có diệt được bọn Việt cộng độc tài mới trị được bọn Trung Cộng xâm lăng. Đó lại càng là lý do chúng ta phải dùng bạo lực lật đổ chế độ Cộng Sản tay sai Đế Quốc Trung Cộng này.

Võ Thái hà / Hướng Dương

Tháng 7 năm 2011